

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.VI.37.449/2022/5.

A tanács tagjai: Dr. Vitál-Eigner Beáta a tanács elnöke
Dr. Rák-Fekete Edina előadó bíró
Dr. Kurucz Krisztina bíró
Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit bíró
Dr. Horváth Tamás bíró

A felperes: Debrecen Megyei Jogú Város Önkormányzata
(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Fauszt Zoltán kamarai jogtanácsos

Az alperes: Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal
(cím2)

Az alperes képviselője: Dr. Braun András kamarai jogtanácsos

Az I. rendű alperesi érdekelt: Név1
(cím3)

A II. rendű alperesi érdekelt: Név1né
(cím3)

A per tárgya: korlátozási kártalanítás ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat kelte, száma: Debreceni Törvényszék 2022. március 9. napján kelt 102.K.703.334/2020/11-I. számú közbenső ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 102.K.703.334/2020/11-I. számú közbenső ítéletét hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperesi érdekeltek a cím3 szám alatti, Debrecen szám1 helyrajzi szám alatti szántó művelési ágú, 750 m² nagyságú ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonosai 1996 óta. Az ingatlan lakóházzal beépített. A lakóház sem a térképen, sem a szabályozási terven nincs feltüntetve.

[2] A felperes közgyűlésének 8/2003. (V.23.) Kr. rendelettel elfogadott helyi építési szabályzata és szabályozási terve (a továbbiakban: DÉS) az ingatlant is magában foglaló telektömböt külterületen lévő beépítésre nem szánt (mezőgazdasági területfelhasználású) területként, majd a 16/2003. (VI. 30.) Kr. rendelettel elfogadott DÉS 2003. június 30-tól 2006. október 30-ig egyéb ipari gazdasági zónaként (Ge), a 28/2006. (X.31.) önkormányzati rendelettel elfogadott DÉS kertvárosias lakóterületként szabályozta 2006. október 31-től 2011. október 31. napjáig. A felperes közgyűlésének 2011. október 31-től hatályos, a DÉS módosításáról szóló 37/2011. (IX.22) önkormányzati rendelete a tárgyi ingatlant is magában foglaló körzetet átsorolta egyéb ipari, gazdasági övezetbe.

[3] Az alperesi érdekeltek a 2018. június 10-én kelt levelükben a felperessel szemben kártalanítási igénnyel éltek az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) 30. § (1), (3) és (7) bekezdéseiben foglaltak alapján, tekintettel arra, hogy az ingatlanuk forgalmi értékét a DÉS 2011. október 30-ai megváltoztatása negatív irányba változtatta.

[4] A felperes a 2018. július 9-én kelt levelében arról tájékoztatta az alperesi érdekelteket, hogy a kártalanítás iránti igényüket nem fogadja el, tekintettel arra, hogy nem származott káruk abból, hogy az ingatlan rendeltetését, használati módját a szabályozási terv másként állapította meg.

[5] A felperes és az alperesi érdekeltek között a kártalanítási megállapodás nem jött létre.

[6] Az alperesi érdekeltek kérelmére 2019. június 14-én hatósági eljárás indult. Debrecen Megyei Jogú Önkormányzatának Főépítésze a 2019. július 3-án kelt tájékoztatásában kiemelte, hogy az ingatlant is magában foglaló városrész telektömbjei beépítésre szánt szabályozását megelőzően zártkerti terület felhasználással funkcionáltak,

ezért, ha az ingatlan tulajdonosa az azóta eltelt idő alatt nem élt építési jogával – nem kért és nem kapott a terület aktuális rendeltetésnek megfelelően engedélyt – úgy abban az esetben a kártalanítás nem értelmezhető, hiszen bármelyik korábbi fejlesztési döntés az ingatlan használatának szempontjából felértékelőleg hatott.

[7] Az alperes a 2019. augusztus 23-án kelt HB/11-HAT/03714-10/2019 számú határozatában kötelezte a felperest, hogy az ingatlan forgalmi értékének csökkenése alapján fizessen meg az I. rendű alperesi érdekeltnek 1.828.000 forint, a II. rendű alperesi érdekeltnek 1.828.000 forint korlátozási kártalanítást.

[8] Indokolásában a kártalanítás jogalapja feltételei fennállásának vizsgálata körében rögzítette, hogy az ingatlant is magában foglaló terület a 28/2006. (X.31.) önkormányzati rendelettel módosított kertvárosias lakóövezet – Lke - övezet a 37/2011. (IX.22.) önkormányzati rendelettel egyéb ipari, gazdasági zóna – Ge övezetté vált. Tehát az Étv. 30. § (3) bekezdés alapján a kártalanítás jogalapja fennáll, mivel a két időpontban történt átminősítés óta hét év nem telt el.

[9] Az alperesi érdekelték igazoltan megkísérelték a kártalanítás tárgyában a megállapodás megkötését.

[10] Megállapítása szerint az alperesi érdekeltéknek egyértelműen kára származott abból, hogy az ingatlana Lke övezeti besorolásból Ge ipari, gazdasági zónába lett átsorolva, mivel a szakvéleményben rögzített módon az ingatlan szabadpiaci értékére, illetve fajlagos értékére ez negatívan hatott. A DÉSZ módosítása következtében a tulajdonos a korábbi Lke övezeti besoroláshoz képest a szabadpiacon csökkentett áron tudja eladni ingatlanát, részben az ingatlan használata is változik, ezért a tulajdonost egyértelműen kár érte.

[11] A felperes elévülésre vonatkozó hivatkozását nem vette figyelembe, tekintettel arra, hogy a korlátozási kártalanítási eljárást a kisajátítási kártalanítási eljárás szabályai szerint kellett lefolytatnia, a kérelemmel érintett igény elévüléséről vagy érvényesítésének időbeli korlátjáról pedig sem az Étv., sem a kisajátításról szóló 2007. évi CXXIII. törvény (továbbiakban: Kstv.) nem tartalmaz rendelkezést.

[12] Rámutatott arra, hogy a felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: új Ptk.) 6:22 §-ára történő hivatkozása a magánfelek közötti polgári és kötelmi jogi igények érvényesíthetőségére vonatkozik, az a közigazgatási hatósági eljárásban nem volt vizsgálható és nem volt alkalmazható.

[13] Az ingatlan korlátozás előtti és utáni értékének megállapítására igazságügyi ingatlan-értékbecslési szakértőt rendelt ki. A szakvéleményt és az abban megállapított 3.656.000,- Ft kártalanítási összeget elfogadta.

A kereseti kérelem

[12] A felperes keresetében a határozat megváltoztatását és a korlátozási kártalanítás megállapítása iránti kérelem elutasítását kérte. A határozatot mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta.

[13] Állította, hogy a határozat sérti az Étv. 30. §-át és az új Ptk. 6:22-23. §-ait. Álláspontja szerint az alperesi érdekeltéknek kártalanítás nem jár, tekintettel arra, hogy a terület 2011. október 31-ével történt átminősítése óta több, mint öt év telt el, így a követelés az új Ptk. 6:22. §-ában foglaltak szerint elévült.

Az eljárás felfüggesztése

[14] Az elsőfokú bíróság a peres eljárást a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 101.K.28.187/2019. szám alatti perben – azonos jogkérdésben - hozott ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásáig felfüggesztette.

[15] A Kúria a Kfv.II.37.173/2020/7. szám alatti végzésével a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 101.K.28.187/2019/14. szám alatti ítéletét hatályon kívül helyezte és a Debreceni Törvényszéket új határozat hozatalára utasította. A Kúria indokolásában leszögezte, hogy a szóban forgó jogkérdésben a Kfv.III.37.016/2020/4. szám alatti határozatában már állást foglalt, nevezetesen a korlátozási kártalanítási ügyeket nem kötelmi, hanem dologi jellegű ügyeknek minősítette, azokban a polgári jogi elévülés szabálya nem alkalmazható.

Az elsőfokú közbenső ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság 102.K.703.334/2020/11-I. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy az ingatlan vonatkozásában a kártalanítás jogalapja fennáll.

[17] Indokai szerint a régi és az új Ptk. elévülésre vonatkozó szabályainak a korlátozási kártalanítási jogviszonyban való alkalmazhatósága kapcsán a Kúria Kfv.III.37.016/2020/4. számú és a Kfv.II.37.173/2020/7. számú döntéseiben már állást foglalt, az abban kifejtettekkel egyetértett, azoktól nem kívánt eltérni.

[18] Indokai szerint a Kúria a precedens értékű döntéseiben rámutatott arra, hogy az Alkotmánybíróság 144/2010. (VII.14.) AB határozatában, valamint a Kúria 18/2013. szám alatti közigazgatási elvi határozatában egyértelműen állást foglalt már abban a kérdésben, hogy a korlátozási kártalanítás a tulajdonjoghoz kapcsolódó igény, melyet alátámaszt a 3009/2012. (VI.21.) AB határozat, illetőleg a 481/B/1999. AB határozat is.

[19] A Kúria hivatkozott döntéseiben kiemelte, hogy a korlátozási kártalanításra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó Étv. 30. §-a egységes, komplett szabályozást tartalmaz erre a jogintézményre vonatkozóan, egyéb jogszabályok a korlátozási kártalanítási jogviszonyra és eljárásra kizárólag akkor alkalmazhatók, ha erre az Étv. 30. §-a külön felhatalmazást ad. Ilyen tartalmú rendelkezés az Étv. 30. § (4) bekezdésének utolsó mondata, és (7) bekezdésének szintén utolsó mondata, amikor az Étv. a kisajátítási kártalanítás szabályait rendeli alkalmazni, utóbbi esetben az Étv.-ben meghatározott eltérésekkel.

[20] A Kúria döntései szerint az Étv. 30. §-a a korlátozási kártalanítási eljárás során nem ad lehetőséget a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (rég Ptk.) rendelkezésének alkalmazására, ezért a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti elévülési szabály a korlátozási kártalanítási eljárások során nem irányadó. Az Étv. 30. §-a több helyen határoz meg határidőket, így a (3), (5) és (7) bekezdésekben is, ugyanakkor ez a jogszabályhely elévülésre vonatkozó rendelkezést és határidőt nem ír elő, és miután a régi Ptk. nem alkalmazható, ezért az elévülés a perbeli jogviszonyban – és más korlátozási kártalanítási eljárásokban sem – nem jöhet szóba. A Kúria szerint ezt támasztja alá a Kfv.IV.37.461/2017/10. szám alatti ítélete is, melynek [42] bekezdése szerint a korlátozási kártalanítás jogszabályi alapját az Étv. teremti

meg, ami helyett a kártérítés általános szabályai automatikus alkalmazásának kifejezetten nincs helye. Az idézett Kúriai határozat szerint ebből következően a kártalanítás akár kizárólag pénzbeli megtérítése, valamint a kamatfizetés időtartama is kifejezetten az Étv. rendelkezésein kell, hogy alapuljon.

[21] Mindezeknek megfelelően a korlátozási kártalanítás iránti igény az ingatlan használatán alapuló olyan jogosultság, amely a már fennálló tulajdonjog védelmére szolgál, ezért nem minősül olyan kötelmi jogi jellegű igénynek, amely a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint elévülhet.

[22] A döntések szerint tehát a korlátozási kártalanításra irányuló igény nem évül el, mert egyrészt sem az Étv. 30. §-a, sem a régi Ptk., sem pedig az új Ptk. szabályainak alkalmazására nem ad lehetőséget. Maga az Étv. 30. §-a elévülési szabályt nem tartalmaz, másrészt pedig a korlátozási kártalanítási igényjogosultság nem kötelmi, hanem dologi jellegű.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[23] A felperes felülvizsgálati kérelmében a közbenső ítélet megváltoztatását és a keresetének való helyt adást kérte.

[24] Állította, hogy a közbenső ítélet sérti az Alaptörvény B), T), XXVIII., és 28. cikkeit, a régi Ptk. 1.§ (1) bekezdését, a 324-327.§-ait, az új Ptk. 1:2. §-át és a 6:21-25.§-ait, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346.§ (5) bekezdésében, és az Étv. 30.§-ban foglaltakat, valamint ellenétes a Kúriai joggyakorlattal is.

[25] Hangsúlyozta, hogy a kiemelt a jogszabályok helyes értelmezése szerint minden olyan esetben, amikor a jogszabály polgári jogi elemet is tartalmaz, mint az Étv. 30.§-a, háttérszabályként a kártalanítási igény keletkezésekor hatályos Ptk. rendelkezéseit is alkalmazni kell.

[26] Utalt arra, hogy a 144/2010. (VII.14.) AB határozat, valamint a 18/2013. közigazgatási elvi határozat nem dologi jogról, vagy el nem évülő követelésről, vagy a Ptk. alkalmazhatóságáról szól, hanem egy alanyi jog meglétét vezette le a jogszabályokból.

[27] Kiemelte, hogy egy igény létezése nem feltétlenül jelenti annak hatósági/bírószági eljárásban való érvényesíthetőségét, hiszen különbséget kell tenni az igény/jog/követelés megléte, és annak érvényesíthetősége között. Főszabályként az egyes igények érvényesítéséhez az állam időben korlátozottan ad közhatalmi segítséget, azaz az igény érvényesíthetőségének az elévülése a főszabály, az általános elévülési időt és az eltérést is minden esetben jogszabály rögzíti. Önmagában az ingatlanhoz kapcsolódó igény létezése sem jelenti azt, hogy annak érvényesíthetősége ne évülhetne el. A korlátozási kártalanítási igény kétség kívül az ingatlan tulajdonjogán/haszonélvezeti jogán alapul, de annak érvényesítése pusztán a dologi jog szabályai alapján nem lehetséges hiszen a kár, kártalanítás fogalmait a kötelmi jog határozza meg.

[28] Rámutatott arra, hogy a bírósági határozatok gyűjteményében több olyan kúriai határozat - Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.238/2009/6. számú, a Kúria Kfv.III.37.436/2014/10. számú, a Kfv.IV.37.244/2016/9. számú, a Kúria a Kfv.II.37.930/2016/6. számú, a Kúria Kfv.IV.37.461/2017/10. számú, a Kfv.III.37.845/2017/8. számú, a Kúria Pfv.IV.20.094/2017/9. számú határozat - szerepel, mely a korlátozási kártalanítási igényt elévülhetőnek tartja, szemben az elsőfokú bíróság által követett kúriai határozatokban foglaltakkal.

[29] Álláspontja szerint az Alaptörvény szerinti észszerűségi elvnek csak az felel meg, ha az Étv. 30. §-ában szereplő, jogszerű tevékenységgel okozott károsodás miatti kártalanítás esetében a Ptk. szabályait, köztük a kár és a kártérítés fogalmát, az érvényesítésre pedig az elévülésre vonatkozókat is figyelembe vesszük. Az ettől eltérő értelmezés ugyanis arra vezetne, hogy egy jogellenes magatartáson alapuló „általános” kártérítési igény érvényesíthetőségének 5 éves elévülési idejével szemben a jogszerű, jogalkotási magatartáson alapuló kártalanítás esetében a jogalkotó szerv - jellemzően helyi önkormányzat - hátrányosabb helyzetbe kerülne, mint a jogellenesen kárt okozó azért, mert a jogszerű magatartással okozott károsodás miatti kártalanítási igényt a bíróság el nem évülőnek nyilvánítja. Ez azzal a következménnyel is járna, hogy ha egy ingatlan építési szabályozása 7 éven belül terhesebbre változott, akkor a tulajdonos akár 50 év múlva is élhetne kártalanítási igénnyel.

[30] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a közbenső ítélet hatályában fenntartását kérte, mivel az nem sérti a felülvizsgálati kérelemben felhívott rendelkezéseket és a kúriai joggyakorlattól sem tér el.

[31] Az ellentétes tartalmú kúriai határozatokra figyelemmel az egységes ítélkezési gyakorlat biztosítása érdekében jogegységi eljárás lefolytatása kezdeményezését kérte.

[32] Az alperesi érdekeltek a felülvizsgálati eljárásban nyilatkozatot nem tettek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] Az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[34] A Kúria a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kártalanítás jogalapja fennállásának körében hiányos tényállást állapított meg, az elévüléssel kapcsolatos megállapításának helyessége a hiányos tényállás folytán nem vizsgálható, a felülvizsgálati kérelemben foglalt jogsértések a további bizonyítás lefolytatása nélkül nem bírálhatóak el. A felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvétele a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 120. § (5) bekezdésében alapján kizárt, így a jogvita a felülvizsgálati eljárásban nem dönthető el.

[35] Az Étv. 30. § (1) bekezdése szerint, ha az ingatlan rendeltetését, használati módját a helyi építési szabályzat, illetőleg a szabályozási terv másként állapítja meg (övezeti előírások változása) vagy korlátozza (telekalakítási vagy építési tilalom), és ebből a tulajdonosnak, haszonélvezőnek kára származik, a tulajdonost, haszonélvezőt kártalanítás illeti meg.

[36] A (2) bekezdés kimondja, hogy a kártalanítás összege az ingatlannak a korábbi rendeltetése alapján megállapítható régi és az új szabályozás eredményeként megállapítható új forgalmi értéke közötti különbözet.

[37] A (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha az ingatlanhoz fűződő korábbi, a 13. § (1) bekezdése szerinti építési jogok keletkezésétől számított 7 éven belül kerül sor e jogok megváltoztatására vagy megszüntetésére, a tulajdonosnak - kérelmére - a (2) bekezdés szerinti kártalanítás jár. A 7 év eltelte után csak a használat gyakorlásába való beavatkozásért és csak akkor jár kártalanítás, ha a változtatás a korábbi használatot megnehezíti vagy ellehetetleníti. A hét év a korábban hatályba léptetett helyi építési szabályzat, szabályozási terv esetében 2000. március 1-jétől számítandó.

[38] Az Étv. 30. § (5) bekezdése szerint nem jár kártalanítás a természeti veszélyeztetettségéből eredő kár megelőzésére, a tulajdonos érdekeinek védelme céljából

elrendelt tilalom, továbbá a 21. § szerinti változtatási tilalom, valamint a szabálytalan építmény, építményrész és használat esetében. Védett terület, építmény vagy egyedi érték védelme érdekében elrendelt tilalom esetén a fizetési kötelezettségre az erre vonatkozó külön jogszabályok az irányadók.

[39] Az Étv. 30. § (7) bekezdése kimondja, hogy a kártalanítási igény a vagyoni hátrány keletkezésekor válik esedékessé. Ez az időpont a helyi építési szabályzat, szabályozási terv hatálybalépésének, illetőleg az e törvény 20. § (4) bekezdésében foglaltak szerinti tilalmat, korlátozást elrendelő határozat jogerőre emelkedésének a napja. A kártalanítás a felek megállapodásának tárgya. (...) Ha a szerződő felek között - a kérelem benyújtásától számított egy éven belül - nem jön létre megállapodás, akkor kártalanítási eljárást kell lefolytatni, amelyet a Kormány általános hatáskörű területi államigazgatási szerve folytat le a kisajátítási kártalanítás szabályai szerint, az e törvényben meghatározott eltérésekkel.

[40] Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a kártalanítás jogalapjának vitatása körében a kereset központi kérdése a korlátozási kártalanítási igény elévülhetőségének kérdése volt.

[41] Ahhoz azonban, hogy a korlátozási kártalanítási igény elévülésének kérdését értelmezni lehessen, szükséges az alkalmazandó jogszabályok és az azoknak megfeleltethető releváns tények megállapítása. Az elévülés önmagában nem értelmezhető, az a konkrét kár, illetve kártalanítás viszonylatában vizsgálható. Ha viszont egyáltalán nincs kár, vagy más okból nem jár kártalanítás, akkor fel sem merül az elévülés kérdése.

[42] Az alperes a határozata 6. oldalán azt állapította meg, hogy a tulajdonosnak egyértelműen kára származott abból, hogy az ingatlana Lke övezeti besorolásból Ge ipari, gazdasági zónába lett átsorolva, mivel a szakvéleményben rögzített módon az ingatlan szabadpiaci értékére, illetve fajlagos értékére ez negatívan hatott.

[43] Az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy helytálló-e az alperesnek a szóban forgó övezeti átsorolásból eredő kár fennállására vonatkozó megállapítása, különös tekintettel arra, hogy az felperes a 2018. július 9-én kelt levelében arra hivatkozással utasította vissza az alperesi érdekeltek kártalanítási igényét, hogy – álláspontja szerint - az érdekelteknek nem származott káruk abból, hogy az ingatlan rendeltetését, használati módját a szabályozási terv másként állapította meg. Ez pedig a kártalanítás jogalapjához és nem annak összecszerúségéhez tartozó kérdés. Nem a szakértő feladata a kár fennállása kérdésének megválaszolása, a jogkérdésben való állásfoglalás a hatóság és a bíróság feladata.

[44] A rendelkezésre álló iratokból az állapítható meg, hogy a felperes keresetében (5. oldal) hivatkozott arra, hogy bár a szakértő megállapította, hogy az ingatlan lakóházzal beépített, de azt az ellentmondást már nem vizsgálta, hogy ha a telek nem beépíthető, akkor hogyan lehet rajta két felépítmény. És ha már most is van rajta felépítmény, akkor miért csökkent a lakóterületkénti forgalmi értéke. Ugyanakkor nem vizsgálta a szakértő, hogy az ingatlanon lévő két felépítmény rendelkezik-e bármilyen építési, használatbavételi vagy fennmaradási engedéllyel. A felperesi nyilvántartásokban nincs nyoma a szakértő által feltüntetett épületeknek. E kereseti előadásokat az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, holott e kérdések vizsgálata nélkül nem lehet megalapozottan állást foglalni a kár, a kártalanítás, illetve az elévülés kérdésében.

[45] Mindezen körülmények vizsgálatának azért van különös jelentősége, mert az Étv. 30. § (5) bekezdés alapján szabálytalan építmény esetében kizárt a kártalanítás, ez esetben értelmezhetetlen az Étv. 30. § (7) bekezdése szerinti kártalanítási igény elévülésével kapcsolatos kérdés. A szakvéleményből az tűnik ki, hogy felmerülhet a kártalanítást kizáró ok.

[46] Mindezen vitatásokat ugyan a szakvéleménnyel kapcsolatban hozta fel a felperes, azonban ezek a jogalaphoz tartozó kérdések, amelyben a hatóságnak és a bíróságnak kell állást foglalnia, nem pedig a kártalanítási összeg megállapítására kirendelt szakértőnek.

[47] Az elsőfokú ítélet – a fentiekben kifejtettekre tekintettel - nem lehet megalapozott, hiszen a kártalanítás jogalapjának fennállása körében releváns ténykérdéseket nem tisztázott, illetőleg ha mindezeket azért nem tisztázta, mert e kérdések körében az alperes nem tárta fel a tényállást, nem vonta le ennek következményét.

[48] A fentiekre tekintettel a Kúria az érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan elsőfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül a Kp. 115. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó 110. § (1) bekezdés c) pontja alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[49] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság köteles a kártalanítás jogalapja fennállásának kérdése szempontjából releváns tényállást megállapítani, ezt követően lesz abban a helyzetben, hogy állást foglalhasson a korlátozási kártalanítási igény elévülhetőségének a kérdésében. Ha úgy találja, hogy az alperes a kártalanítás jogalapja kérdésben releváns tényeket nem tárt fel, azt nem pótolhatja, annak következményét az ítéletben kell levonnia.

[50] A kifejtettekre figyelemmel a Kúria nem foglalhatott állást érdemben a felülvizsgálati kérelemről a korlátozási kártalanítási igény elévülése kérdésében, ezért jogegységi eljárást sem kezdeményezhetett.

A döntés elvi tartalma

[51] A korlátozási kártalanítás jogalapjának fennállásáról csak a releváns tények tisztázása alapján lehet állást foglalni.

Záró rész

[52] A feleknek és az érdekelteknek nem volt felülvizsgálati perköltség iránti igényük, ezért e körben nem kellett rendelkeznie a Kúriának.

[53] A Kúria végzésével szembeni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[54] A Kúria a felülvizsgálati kérelemről a Kp. 115. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján – tárgyalás tartása iránti kérelem hiányában – tárgyaláson kívül határozott

Budapest, 2022. október 26.

Dr. Vitál-Eigner Beáta sk.
a tanács elnöke

Dr. Rák-Fekete Edina sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina sk.
bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk.
bíró

Dr. Horváth Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelél:

tisztviselő